

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเป็นกิจกรรมที่สำคัญยิ่งของสังคม เพราะนอกจากจะทำหน้าที่ผลิตบุคคลให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม มีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขแล้ว ยังทำหน้าที่ผลักดันสังคมให้พัฒนาไปในทิศทางที่พึงประสงค์อีกด้วย ดังนั้นจึงต้องมีการวางจุดมุ่งหมายในการศึกษาไว้อย่างรอบคอบ ถี่ถ้วน และมองการณ์ไกลเพื่อให้ก่อประโยชน์ทั้งแก่ชีวิตและสังคม¹ วัตถุประสงค์ทางการศึกษาเป็นหลักฐานสำคัญพื้นฐานอย่างหนึ่งของขบวนการทางการศึกษา ดังที่ สุภาพ วาดเขียน และ อรพินธ์ โภชนดา² ได้กล่าวว่ขบวนการทางการศึกษาประกอบด้วยหลักฐานสำคัญพื้นฐานที่สัมพันธ์กัน 3 ประการ คือ วัตถุประสงค์ทางการศึกษา ประสบการณ์การเรียนรู้ และขบวนการประเมินผลองค์ประกอบทั้งสามของขบวนการทางการศึกษานี้มีส่วนสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไป ย่อมจะทำให้ขบวนการศึกษาไม่สมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประเมินผล

สิ่งที่มีความจำเป็นและสำคัญที่สุดของระบบการศึกษา คือการวัดและการประเมินผลความก้าวหน้าของนักเรียน เพราะผลจากการวัดและประเมินผลความก้าวหน้าของนักเรียนจะช่วยให้ครู นักเรียน และผู้ปกครองนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพของการศึกษาให้ดีขึ้น และเป็นไปตามจุดหมายที่กำหนดไว้ ดังที่

---

¹เอนก เพ็ชรอนุกุลบุตร, การวัดและประเมินผลทางการศึกษา, (กรุงเทพมหานคร: วิกตอรีการพิมพ์, 2524), หน้า 1.

²สุภาพ วาดเขียน และ อรพินธ์ โภชนดา, การประเมินผลการเรียนการสอน, (กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2518), หน้า 1-2.

สากุล สร้างบัณฑิตสกุล¹ ได้กล่าวไว้ว่า การวัดผลทางการศึกษาเป็นกุญแจสำคัญที่จะช่วยให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตร ครู นักเรียน อีกทั้งยังช่วยเป็นแนวทางในอันที่จะปรับปรุงระบบของการศึกษา ตลอดจนการดำเนินงานของนักการศึกษา

โรเบิร์ต แกลสเซอร์ และ แอนโทนี นิตโซ (Robert Glasser and Anthony Nittso)² ได้กล่าวว่า การวัดผลเป็นกระบวนการที่มีบทบาทสำคัญมากในทางการศึกษา ทำให้ทราบข้อดีและข้อบกพร่องที่ควรแก้ไขในโปรแกรมการเรียนการสอน ช่วยให้ทราบรายละเอียดของสภาพการเรียนการสอน ช่วยขยายขอบเขตของขอบข่ายการสอน วัสดุ อุปกรณ์ ช่วยกระตุ้นและสนับสนุนขอบข่ายการเรียนการสอนที่ค้อยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้น ช่วยให้ครูได้ทราบว่าการสอนเป็นอย่างไร ได้ผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ และช่วยให้ครูสามารถปรับปรุงเทคนิควิธีการสอนใหม่ ๆ ขบวนการวัดและประเมินผลจะช่วยให้แก่นักเรียนทราบถึงทักษะหรือระดับความสามารถของตนเอง ช่วยกระตุ้นให้เกิดการปรับปรุงแก้ไขตนเอง

ในเรื่องนี้ ฮิลดา ทาบ (Hilda Taba)³ ยังกล่าวว่า การวัดผลมีบทบาทสำคัญต่อหลักสูตร และขบวนการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะการวัดผลจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ทราบว่า นักเรียนได้เรียนรู้อะไร และเป็นไปในรูปใด ไม่ว่าหลักสูตรหรือครูผู้สอนจะเน้นหนักไปในเรื่องใด นักเรียนจะมีความโน้มเอียงในแนวทางของการเรียนรู้ไปตามลักษณะการเน้นของการวัดผล

¹สากุล สร้างบัณฑิตสกุล, "การสร้างแบบสอบถามความสามารถทางด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียน," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513)

²Robert Glasser and Anthony Nittso, Measurement in Learning and Instruction Educational Measurement, ed. Robert Thorndike (Washington: American Council of Education, 1971), p. 311.

³Hilda Taba, Curriculum Development: Theory and Practice. (New York: Harcourt; Brace & World, 1962), p. 311.

จะเห็นได้ว่าการวัดผลมีบทบาทอย่างมากต่อการศึกษา การที่จะได้ผลตามจุดประสงค์ของการศึกษาที่ตั้งไว้นั้น เราจะต้องทำการวัดผลให้สม่ำเสมอ เพราะการวัดผลเป็นกระบวนการที่ควบคู่ไปกับการศึกษาอบรม และการสร้างความเจริญงอกงามให้เกิดแก่ตัวบุคคล ดังนั้นการวัดผลจึงเป็นหน้าที่ที่สำคัญของครู ซึ่งจะหลีกเลี่ยงมิได้ เป็นงานที่จะต้องใช้เวลาและต้องกระทำต่อเนื่องกัน เป็นงานที่ต้องการความละเอียดรอบคอบ ตลอดจนต้องใช้เทคนิคและคุณธรรมอย่างมาก จะเห็นได้ว่าครูนอกจากจะทำการสอนในวิชาการต่าง ๆ แล้ว ยังจำเป็นต้องทราบและเข้าใจเทคนิคในการวัดและประเมินผลความก้าวหน้าของนักเรียนที่ตนเองสอนอีกด้วย เพื่อนำผลของการวัดและประเมินเหล่านี้ไปใช้ในการตัดสินใจเพื่อปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น การตัดสินใจเกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษาจะมีความถูกต้องได้จะต้องอาศัยข้อมูลที่มีความถูกต้อง . การที่จะได้ข้อมูลที่ถูกต้องก็จะต้องมีเครื่องมือวัดที่ดี เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลการศึกษามีหลายชนิด แต่ที่ใช้กันมากที่สุดสำหรับการเรียนการสอนได้แก่แบบทดสอบ ครูจึงควรที่จะต้องศึกษาหาความรู้ในด้านการวัดผล จุดมุ่งหมายของการวัดผล ตลอดจนวิธีการสร้างแบบสอบที่ทันสมัย และใช้ได้ผลในวงการเรียนการสอนในปัจจุบัน ¹

ได้มีผู้กล่าวถึงบทบาทหรือความสำคัญของแบบทดสอบไว้หลายท่าน ดังเช่น ริเบคกา เอ็ม วาเลต (Rebecca M. Valette)² ได้กล่าวถึงบทบาทของแบบทดสอบ

¹ เมตตา บุญยากร, "ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครราชสีมา," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513)

² Rebecca M. Valette, Modern Language Testing, 2nd. ed. (New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1977), pp. 3-5.

ไว้ 3 ประการคือ

1. แบบทดสอบจะกำหนดจุดประสงค์ของวิชานั้น ๆ
(Defining course objectives)
2. แบบทดสอบช่วยกระตุ้นความก้าวหน้าของนักเรียน
(Stimulating student progress)
3. แบบทดสอบช่วยประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
(Evaluating class achievement)

นอกจากนี้ เฮนรี เซินซี และ จอห์น เอฟ คอบบิน (Henry Chauncey and John F. Dobbin)¹ ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอบและแบบสอบไว้ดังนี้

1. ใช้วัดระดับพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละชั้น เช่น การสอบประจำภาค การสอบวัดระดับสติปัญญา เป็นต้น
2. ใช้แนะแนวการศึกษา เช่น ในการเลือกวิชาเรียน
3. ใช้ในการวางแผนสร้างหลักสูตร เช่น ในการบรรจุเนื้อหาวิชาที่จะสอนในแต่ละชั้น การจัดลำดับวิชา เป็นต้น
4. ใช้ในการสอบคัดเลือก และสอบเลื่อนชั้น เช่น ผลการสอบคัดเลือก และสอบเลื่อนชั้นตามโรงเรียนทั่ว ๆ ไป
5. ใช้เปรียบเทียบผลการสอนของครูในระดับเดียวกัน หรือเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน เช่น ในการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในระดับชั้นต่าง ๆ ซึ่งมักจะมีการเปรียบเทียบระหว่างห้องเรียนหรือระหว่างโรงเรียน
6. ใช้พิจารณาสมรรถภาพในการเรียน เช่น ในการสอนความถนัดทางการเรียนเพื่อทำนายว่า เด็กจะสามารถเรียนได้ดีในด้านใด เป็นต้น

¹ Henry Chauncey and John F. Dobbin, Testing Its Place in Education Today (New York: Harper and Row Publisher, 1963), pp. 66-67.

7. ใช้เป็นเครื่องมือในการแนะแนวการสอน เช่น ในการวิจัยเปรียบเทียบวิธีสอนแต่ละแบบ ผลของการสอนจะชี้ให้เราทราบว่าการสอนแบบใดดีหรือแบบใดไม่ดี

8. ใช้ตรวจสอบขบวนการเรียนรู้ โดยที่ผลของการสอบจะช่วยให้เราทราบว่านักเรียนยังไม่เข้าใจเรื่องใดบ้าง

9. ใช้ค้นหาปัญหาที่มีอยู่ในขบวนการเรียนรู้จากการสอบจะช่วยให้เราทราบว่านักเรียนยังไม่เข้าใจเรื่องใดบ้าง

10. ใช้ประเมินผลการสอน คือ ช่วยให้เราทราบว่านักเรียนที่เราสอนไปนั้นมีความเจริญงอกงามเพียงใด ยังมีปัญหาในเรื่องอะไรบ้าง ซึ่งเราจะทราบได้จากผลการสอบเท่านั้น

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris)¹ ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการใช้แบบทดสอบทางภาษาไว้ 6 ประการ คือ

1. เพื่อพิจารณาถึงความพร้อมของนักเรียน สำหรับเตรียมตัวนักเรียนในโปรแกรมการเรียนการสอน
2. เพื่อจัดนักเรียนให้อยู่ในชั้นที่เหมาะสม
3. เพื่อวินิจฉัยถึงข้อดีและข้อบกพร่องของความสามารถของนักเรียน
4. เพื่อวัดความถนัดในการเรียน
5. เพื่อวัดว่านักเรียนจะสามารถบรรลุถึงจุดมุ่งหมายของการสอนได้มากน้อยเพียงใด

6. เพื่อประเมินประสิทธิภาพของการเรียนการสอน

ดังนั้น การสอบโดยใช้แบบทดสอบจึงเป็นเครื่องมือสำคัญและนิยมใช้ในการวัดผลทางการศึกษา

1

David P. Harris, Testing English as a Second Language,
(New Delhi: Tata McGraw-Hill Publishing Company Limited, 1974), p. 2-4.

แบบทดสอบมีอยู่หลายชนิด โดยมีผู้จำแนกชนิดของแบบทดสอบไว้มากมายด้วยกันซึ่งในการแบ่งนี้ก็ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการสอบ เนื้อหาในการสอบ ขอบเขตของเนื้อหา วิธีการสร้างและการให้คะแนน ตลอดจนความยากง่ายของข้อสอบ ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

แบบทดสอบจำแนกตามวัตถุประสงค์ในการสอบ ได้แก่

1. แบบทดสอบความถนัด (Prognostic or Aptitude Test) เป็นแบบทดสอบเพื่อหาว่าเขาสอบมีความถนัดหรือสามารถในการที่จะเรียน หรือทำงานในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ
2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) คือแบบทดสอบที่ใช้วัดความสำเร็จในการ เรียนปัจจุบันว่าได้เกิดการ เรียนรูสมกับจุดมุ่งหมายของวิชาที่วางไว้หรือไม่เพียงใด
3. แบบทดสอบวินิจฉัยหรือวัดขอบกพร่องการเรียน (Diagnostic Test) เป็นแบบทดสอบหรือวิเคราะห์ผลของการ เรียนการสอนว่ามีความยาก ง่าย หรืออุปสรรคใดบ้างที่ทำให้ผู้เรียนไม่เข้าใจ เพื่อจะได้หาทางแก้ไขหรือหาทางช่วยเหลือต่อไป
4. แบบทดสอบเชาว์ปัญญา (Intelligence Test) ใช้วัดความสามารถทั่ว ๆ ไป ในการที่จะเรียนรู้และในการที่จะศึกษาได้
5. แบบทดสอบวัดเจตคติ (Attitude Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดว่าคน ๆ นั้นหรือกลุ่มนั้นมีเจตคติ (ทัศนคติ) ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นอย่างไร
6. แบบทดสอบบุคลิกภาพ (Personality Test) เป็นแบบทดสอบเพื่อวัดว่าผู้นั้นมีอะไรที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการสังคม จิตใจ อารมณ์และความสนใจ

แบบทดสอบจำแนกตามวิธีการสร้าง ได้แก่

1. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นและได้ปรับปรุงจนเป็นที่ยอมรับว่าเป็นมาตรฐานแล้ว เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นอย่างมีหลักเกณฑ์โดยผู้เชี่ยวชาญ มุ่งใช้กับนักเรียนทั่ว ๆ ไปตามระดับต่าง ๆ และที่สำคัญยิ่งก็คือ มีมาตรฐานกลางหรือเกณฑ์กลาง (Norms) ไว้ให้เทียบหลายอย่าง

2. แบบทดสอบที่ครูสร้างเอง (Teacher-made Test) เป็นแบบทดสอบที่มีทั้งแบบอัตนัย (Subjective Test) และแบบปรนัย (Objective Test) เหมาะสำหรับใช้วัดความรู้ประเภทวิชาสามัญทั่วไป (General education) เพราะผู้ออกข้อสอบสามารถพิจารณาได้เหมาะสมกับความต้องการหรือสภาพการของผู้เข้าสอบได้ดีและยังใช้วัดได้เป็นปัจจุบันอีกด้วย

แบบทดสอบจำแนกตามความยากง่าย ได้แก่

1. แบบทดสอบชนิดจับเวลา (Speed Test หรือ Time Test) เป็นแบบทดสอบที่วัดความเร็วและความแม่นยำในเรื่องนั้น ๆ ซึ่งมักจะเป็นแบบทดสอบที่มีความยากง่ายหักเหกันเป็นจำนวนมาก ๆ ให้ทำในเวลาจำกัด เพื่อสำรวจว่าใครจะทำได้ออกต่องมากกว่ากัน

2. แบบทดสอบวัดความสามารถ (Power Test หรือ Ability Test) เป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถของผู้เข้าสอบว่าแต่ละคนมีความสามารถในระดับใด ข้อสอบจะเรียงจากง่ายไปหายาก ผู้สอบจะมีเวลาทำข้อสอบได้ครบทุกข้อ แต่ความแตกต่างจะขึ้นอยู่กับคะแนนที่ทำข้อสอบได้ออกต่อง

แบบทดสอบจำแนกตามเนื้อหา ได้แก่

1. แบบทดสอบแบบจุดภาษาหรือแบบแยกย่อย (Discrete-Point Test) เป็นแบบทดสอบที่วัดเนื้อหาทางภาษาเป็นจุดย่อย ๆ ในแต่ละครั้ง นักเรียนไม่จำเป็นต้องเข้าใจประโยคทั้งประโยคหรือข้อความทั้งหมด จึงจะทำแบบทดสอบได้

2. แบบทดสอบรวม (Integrative Test) เป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถหลาย ๆ ด้านในเวลาเดียวกัน นักเรียนจะต้องมีความสามารถหลาย ๆ เรื่อง จึงจะทำข้อสอบได้ออกต่อง

จอห์น ออลเลอร์ (John Oller)¹ ได้แสดงความคิดเห็นว่าปัจจุบันครูสอนภาษามีแบบทดสอบที่จะเลือกใช้กันอยู่ 2 ชนิดใหญ่ ๆ คือ แบบทดสอบจุดภาษาหรือแบบ

¹ John Oller, "Language Testing Today: An Interview with John Oller," English Teaching Forum 14 (July, 1976): 22-27.

แยกย่อย (Diserete-Point Test) และแบบทดสอบรวม (Integrative Test)

ในการเลือกแบบทดสอบประเภทใดประเภทหนึ่ง จะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบว่าเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่ เพราะแบบทดสอบบางประเภทเหมาะสมกับสภาพปัญหาหรือจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่างเท่านั้น ในการสร้างแบบทดสอบเพื่อที่จะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลการศึกษาที่คั้นั้น ครูจะต้องมีความรู้เรื่องการสร้างข้อสอบเป็นอย่างดี และจะต้องคำนึงถึงลักษณะของแบบทดสอบที่ดีที่จะนำมาใช้ในการวัดผลด้วย

ลักษณะของแบบทดสอบที่ดี

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado)¹ ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบที่ดีว่าจะต้องมีความตรง (Validity) ความเชื่อมั่น (Reliability) ง่ายในการตรวจ (Scorability) ประหยัด (Economy) และสะดวกในการดำเนินการสอน (Administrability)

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris)² ได้ชี้ให้เห็นว่าแบบทดสอบที่ดีจะต้องมีลักษณะดังนี้คือ จะต้องมีความเชื่อมั่น (Reliability) ความตรง (Validity)

ในเรื่องลักษณะของแบบทดสอบที่ดีนี้ เจ.เอ็ดการ์ โลว์ (J. Edgar Lowe)³ ยังให้ความเห็นว่า จะต้องครอบคลุมเนื้อหาที่ได้ให้นักเรียนเรียนรู้ทั้งหมด โดยการสุ่ม

¹ Robert Lado, Language Testing, (London: Longmans Green and Company Ltd., 1962), pp, 30-32.

² David P. Harris, Testing English as a Second Language. (New York: McGraw-Hill, 1969), p. 13

³ J. Edgar Lowe, "Are You Fair in Your Grading?," English Teaching Forum Special Issue: The Art of TESOL, Part 2 (Washington D.C., 1975), p. 327.

ตัวอย่างเนื้อหาที่เป็นตัวแทนที่เหมาะสม ข้อสอบทุกข้อควรอยู่ในลักษณะที่ถูกต้องในแง่ สติติ ข้อสอบทุกข้อควรมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว และตัวลวงก็ต้องเป็นตัว ลวงที่ดี การเรียงลำดับข้อสอบควรจะเรียงจากง่ายไปหายาก คำสั่งควรรีใช้คำพูดง่าย ๆ ชัดเจน และควรมีตัวอย่างประกอบด้วย

นอกจากนี้ ยัง พิทยานิยม¹ ยังได้กล่าวว่าลักษณะของแบบทดสอบที่ดีประกอบ ด้วยลักษณะ 10 ประการ คือ

1. มีความเที่ยงตรง
2. มีความยุติธรรม
3. เป็นคำถามที่ผู้ตอบต้องใช้ความคิด
4. มีลักษณะท้าทาย ชวนให้คิด
5. เป็นคำถามจำเพาะเจาะจง
6. มีความเป็นวัตถุวิสัย (เป็นปรนัย)
7. มีประสิทธิภาพ
8. มีความยากพอเหมาะ
9. มีอำนาจจำแนกสูง
10. มีความเชื่อถือไวใจได้สูง

หลักในการสร้างแบบทดสอบ

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และ เอนกกุล กริแสง² ได้กล่าวถึงกระบวนการ สร้างแบบทดสอบไว้ดังนี้

¹ยัง พิทยานิยม การวัดผลการศึกษา.พิมพ์ครั้งที่ 2 (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2523), หน้า 28 - 33

²เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และ เอนกกุล กริแสง, หลักเบื้องต้นของการวัดผล การศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิมพ์, 2522) หน้า 54 - 70

1. การวางแผนสำหรับการสร้างแบบทดสอบ จะต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

- 1.1 กำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบให้แน่ชัดว่าจะสอบเพื่ออะไร
- 1.2 จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้นั้นจะต้องสังเกตได้และวัดได้
- 1.3 จุดมุ่งหมายใดที่มีความสำคัญมาก แบบทดสอบก็ควรจะออกเน้นความแนวนั้น
- 1.4 ควรจะทดสอบผลที่เกิดจากการเรียนรู้
- 1.5 ข้อทดสอบควรจะเป็นตัวแทนของสิ่งที่ได้สอนไปแล้ว
- 1.6 จุดประสงค์ของการสอบ
- 1.7 สภาวะอื่น ๆ ที่มีผลต่อธรรมชาติของข้อสอบ เช่น อายุ ประสบการณ์ ระดับความสามารถของผู้สอบ เวลาและสถานที่ที่ใช้ในการสอบ วัสดุอุปกรณ์ในการจัดทำข้อสอบ ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการทำข้อสอบ เป็นต้น
- 1.8 การตัดสินใจว่าจะสอบเมื่อไร
- 1.9 ตัดสินใจว่าเวลาที่ใช้ในการสอบควรจะนานเท่าไร
- 1.10 กำหนดให้แน่นอนว่าจะใช้ข้อสอบประเภทใดบ้าง
- 1.11 พิจารณาวาควรจะมีข้อสอบกี่ข้อ

2. การเตรียมงานในการสร้างข้อสอบ ซึ่งควรจะมีปฏิบัติดังนี้

- 2.1 ควรเตรียมต้นฉบับร่างของข้อสอบ (draft) แปะเน้น ๆ
- 2.2 จำนวนข้อของข้อสอบในฉบับร่าง ควรจะมีมากกว่าที่ต้องการในตัวข้อสอบจริง
- 2.3 ข้อสอบแต่ละข้อควรมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายเฉพาะ และมีความสัมพันธ์กับความสำคัญของเนื้อหาแต่ละตอน
- 2.4 ข้อสอบทั้งหลายที่จัดอยู่ในประเภทเดียวกัน ควรจะจัดให้อยู่ในตอนเดียวกัน
- 2.5 ในการเขียนข้อสอบแต่ละข้อ ควรจะให้เนื้อหาเป็นเครื่องบังคับ

คำตอบมากกว่าจะให้แบบ (form) ของข้อความเป็นตัวบังคับ
คำตอบ

- 2.6 ควรจะให้เนื้อหาของข้อสอบทั้งข้อเป็นตัวบังคับคำตอบ ไม่ใช่ส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อสอบเป็นตัวบังคับคำตอบ
- 2.7 ควรจะเขียนข้อสอบด้วยภาษาง่าย ๆ ตรงไปตรงมา
- 2.8 ไม่ควรจะลอกข้อความโดยตรงจากหนังสือตำรามาเป็นข้อสอบ
- 2.9 ข้อสอบแต่ละข้อควรมีความยากง่ายที่ระดับ 50 % ภายหลังจากการแก้การเคาแล้ว และเรียงข้อสอบตามลำดับความยากง่าย หมายความว่าประมาณครึ่งหนึ่งของนักเรียนรู้คำตอบที่ถูกต้องของข้อสอบแต่ละข้อ
- 2.10 ควรจะหลีกเลี่ยงแบบฉบับของคำตอบถูก คำตอบของข้อถูกควรจะคละกันไป ไม่ควรจะเป็นแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะ
- 2.11 คำสั่งของข้อสอบควรจะชัดเจน สมบูรณ์และย่อ

3. การดำเนินการสอบ หลังจากที่ได้วางแผนและเตรียมการสอบแล้ว
ในขั้นดำเนินการสอบควรปฏิบัติดังนี้

- 3.1 ควรแนะนำนักเรียนถึงวิธีการตอบข้อสอบ
- 3.2 ควรกำหนดเวลาที่ใช้ในการสอบให้เหมาะสม
- 3.3 ควรทำเฉลยหรือวางกฎเกณฑ์การให้คะแนนไว้ล่วงหน้าก่อนการตรวจให้คะแนนจริง ๆ
- 3.4 วิธีการให้คะแนนควรจะเป็นแบบง่าย ๆ และบอกล่วงหน้า
- 3.5 ควรจะพิจารณาสถานที่สำหรับสอบด้วย

4. การประเมินผลข้อสอบ หลังจากทำการทดสอบแล้ว ควรจะได้ทำการประเมินผลข้อสอบว่าดีหรือบกพร่องอย่างไร เพื่อจะได้หาทางแก้ไขและปรับปรุงข้อสอบให้สมบูรณ์และมีคุณภาพยิ่งขึ้น ในการประเมินผลข้อสอบนี้ควรคำนึงถึง

- 4.1 ข้อสอบควรมีความยากง่ายพอเหมาะ

- 4.2 ขอสอบแต่ละขอควรจะมีอำนาจการจำแนก
- 4.3 ขอสอบแต่ละขอควรจะให้ผู้สอบได้มีโอกาสสัพพากษ์วิจารณ์
- 4.4 ถ้าหากเป็นไปได้ควรจะเปรียบเทียบผลการสอบกับเกณฑ์ภายนอก
- 4.5 ขอสอบมีความเที่ยงตรงมากน้อยเพียงใด
- 4.6 ควรจะทดสอบความเชื่อมั่นของขอสอบ
- 4.7 ควรจะทำการวิเคราะห์ข้อสอบ เพื่อจะได้ปรับปรุงขอสอบให้ดีขึ้น

แต่การสร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านต่างกับการสร้างแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลตรงที่เนื้อหาของแบบทดสอบความสามารถไม่ได้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร แต่เป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถโดยทั่วไป ดังนั้น แบบทดสอบความสามารถทางการอ่านมีจุดมุ่งหมายว่าจะวัดความสามารถโดยทั่วไปของนักเรียน โดยการให้นักเรียนอ่านประโยคข้อความหรือเรื่องราวได้เข้าใจ แล้วนำผลทดสอบที่ได้มาประเมิน

เทคนิคที่ใช้ในการสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ มีอยู่หลายชนิด ได้แก่ ชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) ชนิดเติมคำ (Completion) ชนิดถูก-ผิด (True-False) ชนิดโคลซ (Cloze) ปัจจุบันนี้แบบทดสอบโคลซได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้นในการวัดผลการเรียนการสอน

ความเป็นมาของแบบทดสอบโคลซ

วิลสัน แอล เทย์เลอร์ (Wilson L. Taylor) ได้เป็นผู้คิดวิธีการโคลซขึ้นมาและเริ่มนำมาใช้ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1953 โดยยึดหลักจิตวิทยาของนักจิตวิทยา กลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt) ซึ่งกล่าวถึงแนวโน้มในการมองเห็นสิ่งที่ขาดความสมบูรณ์ให้เกิดความสมบูรณ์ขึ้นมาโดยอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมาหรือความเคยชิน วิลสัน แอล เทย์เลอร์ ได้อาศัยหลักการนี้มาอธิบายวิธีโคลซ ว่าในการอ่านข้อความใดข้อความหนึ่งของคนเรา ถ้าหากมีคำบางคำขาดหายไปหรือเว้นช่องว่างไว้ เราจะต้องเดาคำหรือสรรหาคำมาเติมลงในช่องว่างให้เข้ากับข้อความที่อ่านนั้นได้ ลักษณะของการเติมคำอาศัยความเคยชินหรือประสบการณ์

แบบทดสอบโคลซประเภทขอยข้อความซึ่งถูกตัดคำออกทุก ๆ คำที่เท่ากัน และเว้นช่องว่างไว้ แต่จะไม่ตัดคำในบรรทัดที่ 2 หรือ 3 บรรทัดแรก นักเรียนมีหน้าที่เติมคำลงในช่องว่างให้ใจความนั้นสมบูรณ์ถูกต้อง

ในระยะช่วงประมาณ 25 ปีหลังจากที่ วิลสัน แอล เทย์เลอร์ (Wilson L. Taylor) ได้คิดวิธีการโคลซขึ้นมา ได้มีงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้วิธีการโคลซมากมาย โดยการนำมาใช้วัดความเข้าใจในการอ่าน วัดสมรรถนะในการใช้ภาษา วัดความรู้เกี่ยวกับศัพท์และแม่แต่วัด I.Q. ของผู้อ่าน

✓ ต่อมาได้มีผู้เห็นชอบพร้อมของแบบทดสอบโคลซ ซึ่งได้แก่ ดี พอร์เตอร์ (D. Porter)¹ โดยให้เหตุผลว่า แบบทดสอบโคลซไม่ได้อัดในสิ่งที่ต้องการจะวัด เพราะนักเรียนจะทำแบบทดสอบชนิดนี้ได้ เขาจะต้องเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านและยังจะต้องสามารถแสดงออกทางภาษาได้อีกด้วย แต่แบบทดสอบจะเพียงตรงควรจะวัดในสิ่งที่ต้องการจะวัด การที่ได้ให้นักเรียนแสดงออกทางภาษาออกมาไม่ใช่เรื่องของความเข้าใจ

นอกจากนี้ อีแวน เค พรอพท์ จูเนียร์ (Ivan K. Propst, Jr.) และ ริชาร์ด บี บาลดอฟ จูเนียร์ (Richard B. Baldauf, Jr.)² ก็ได้มีความคิดเกี่ยวกับแบบทดสอบโคลซ ว่ามันไม่เหมาะสมและไม่ยุติธรรมสำหรับวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ดังนั้น จึงได้มีผู้คิดค้นแปลงแบบทดสอบโคลซ โดยการให้ตัวชี้แนะ (clues) แทนที่จะเว้นช่องว่างให้นักเรียนเติมเอง ซึ่ง ฟลอเรนซ์ จี. (เฟลนเฟล) (Florence G. Schoenfeld)³ ได้เสนอวิธีการให้ตัวชี้แนะไว้ดังนี้ คือ

¹ D. Porter, "Modified Cloze Procedure: A More Valid Reading Comprehension Test," English Language Teaching Journal 30(January, 1976):151-155.

² Ivan K. Propst, Jr. and Richard B. Baldauf Jr., "Using Matching Cloze Tests for Elementary ESL Students," The Reading Teacher. 32(March, 1979): 683.

³ Florence G. Schoenfeld, "Instructional Uses of the Cloze Procedure," The Reading Teacher. 34(November, 1980): 149.

1. ให้ตัวเลือก 2,3,4 หรือมากกว่า 4 ตัวเลือกหนึ่งของว่างแต่ละช่อง คำที่ให้อาจจะเป็นคำชนิดเดียวกันก็ได้
2. ให้กลุ่มคำ ซึ่งอาจจะเป็นคำที่คัดออกทั้งหมดหรืออาจจะใส่คำอื่นที่ไม่ถูกต้องเพิ่มเข้าไปด้วยก็ได้ โดยให้รวมกันไว้ใกล้ ๆ กับข้อความ
3. ให้ตัวอักษรตัวแรก(digraph) หรือตัวอักษรตัวกลางหรือตัวอักษรตัวสุดท้ายเป็นคำชี้แนะลงในแต่ละช่องว่าง เช่น The d _ _ bit the man.
4. ให้สิ่งชี้แนะเท่ากับจำนวนตัวอักษรของคำที่ถูกคัดออกลงในช่องว่าง เช่น The _ _ _ bit the man.

ในปี 1976 ที่ พอร์เตอร์ (D. Porter)¹ ได้เสนอแบบทดสอบชนิดหนึ่ง เรียกว่าแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชนิดสี่ตัวเลือก ซึ่งเขาให้ความเห็นว่าแบบทดสอบชนิดนี้จะมีความเที่ยงตรงมากกว่าแบบทดสอบโคลซ เพราะแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชนิดสี่ตัวเลือกจะช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจข้อความที่อ่านได้ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายหลักของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน

เคนเนท จี ไอทเคน(Kenneth G. Aitken)² ได้กล่าวถึงความคิดเห็นของออสการ์ โอเซท ที่ว่าการเขียนคำตอบลงในช่องว่างในแบบทดสอบโคลซเป็นการดึงผู้อ่านออกจากการอ่าน เขาเสนอแบบทดสอบโคลซชนิดสี่ตัวเลือก(Multiple-Choice Format) เพื่อแก้ไขปัญหาในการใช้แบบทดสอบโคลซในการวัดความเข้าใจในการอ่าน ความคิดนี้ได้สอดคล้องกับ

¹ D. Porter, "Modified Cloze Procedure: A More Valid Reading Comprehension Test," The English Language Teaching Journal, 30(January, 1976), pp. 151-155.

² Kenneth G. Aitken, "Constructing A Multiple-Choice Cloze Tests of E.S.L.," RELC Journal, 9(December, 1978); p. 105.

ความคิดของ จองส์ (Jonz) ที่ว่า แบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชชนิดเลือกตอบ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจข้อความที่อ่าน ยิ่งไปกว่านั้น เขายังชี้ให้เห็นข้อดีสำหรับผู้นำแบบทดสอบชนิดนี้ไปใช้อีกด้วย กล่าวคือ แบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชชนิดที่ตัวเลือก สามารถใช้กับคนเป็นจำนวนมากเพราะสามารถตรวจให้คะแนนได้ง่ายและเร็ว ซึ่งอาจจะใช้เครื่องมือหรือคนเป็นผู้ให้คะแนนก็ได้

ลักษณะของแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชชนิดที่ตัวเลือก

แบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชชนิดที่ตัวเลือกมีลักษณะคล้ายกับแบบทดสอบโคลซ กล่าวคือ ประกอบด้วยข้อความซึ่งคงข้อความ 20 คำแรกเอาไว้เป็นข้อความนำเรื่อง แล้วตัดคำทก ๆ ระยะเวลาที่เท่ากัน แต่แทนที่จะเว้นช่องว่างไว้ ใส่วลีที่ตัวเลือก 3 ตัวเลือก หรือมากกว่านั้น นักเรียนจะเลือกคำตอบที่ถูกต้องจากตัวเลือกที่ให้เพื่อทำให้ข้อความที่อ่านได้ใจความสมบูรณ์ที่สุด คำตอบที่ถูกต้อง คือ คำที่ถูกตัดทิ้งแต่แรก ก็ พอร์เตอร์ (D. Porter)⁽⁴⁾ โคลกล่าวว่ การที่ให้ตัวเลือกแทนการเว้นช่องว่างไว้ นี้ อาจจะทำให้ นักเรียนจำคำตอบที่ถูกต้องได้เมื่อเขาเห็นคำ ๆ นั้น ถึงแม้ว่าเขาอาจจะไม่สามารถให้คำตอบได้ถ้าไม่มีคำชี้แนะให้ แต่อย่างไรก็ตาม การจำได้เช่นนี้ยังคงขึ้นอยู่กับความเข้าใจข้อความที่กล่าวมาก่อนของนักเรียนด้วย

การเลือกตัวลวง

การเลือกตัวลวงจะแตกต่างกันไปแล้ว แต่ความแตกต่างของระดับของนักเรียน สำหรับนักเรียนระดับต้น ตัวเลือกที่ไม่ถูกต้องทั้งหมดอาจจะไม่ถูกต้องตามความหมายและไวยากรณ์ก็ได้ สำหรับนักเรียนระดับสูงขึ้นตัวเลือกที่ไม่ถูกต้องอาจจะถูกต้องตามหลัก

⁽⁴⁾ D. Porter, "Modified Cloze Procedure: A More Valid Reading Comprehension Test,"..... pp. 153-154.

ไวยากรณ์ แต่ไม่ถูกต้องในค่านความหมาย แต่สำหรับนักเรียนระดับสูงขึ้นไปกว่านี้อีก
 ตัวลวงอาจจะถูกต้องตามไวยากรณ์ แต่นักเรียนจะต้องตัดสินใจว่าจะเลือกตัวเลือกตัวใดคือ
 ในจำนวนคำศัพท์เหล่านั้น แต่ไม่ควรนำคำที่นักเรียนใช้ผิดบ่อย ๆ มาเป็นตัวลวง

การสร้างแบบทดสอบโมดิฟายด์โคลซชชนิดจับคู่

ปี ค.ศ. 1978 อีแวน เค. พรอปส์ จูเนียร์ (Ivan K. Propst, Jr.)
 และ ริชาร์ด บี. บาลดอฟ จูเนียร์ (Richard B. Baldauf, Jr.)¹ ได้เสนอวิธีการ
 สร้างแบบทดสอบโมดิฟายด์โคลซชชนิดจับคู่ไว้ 6 ขั้นตอน คือ

1. เลือกเนื้อเรื่องที่มีความยากง่ายที่เหมาะสมกับระดับของนักเรียน
2. เลือกข้อความที่มี 300 - 400 คำจากเนื้อเรื่อง que เลือกเอาไว้ ข้อความ
 ที่เลือกจะต้องมีใจความสมบูรณ์
3. แบ่งข้อความออกเป็น 10 ส่วน แต่ละส่วนประกอบด้วย 30 - 40 คำ
4. ตัดคำออกจากแต่ละส่วน ๆ ละ 5 คำ ก็จะมีคำที่ถูกตัดออกทั้งหมด
 50 คำ แล้วใส่ตัวเลือก 5 ตัวเลือกให้แต่ละส่วน ตัวเลือกที่ให้จะต้องใช้ได้ครั้งเดียว
 สำหรับนักเรียนในระดับสูงขึ้นไปก็ให้ตัวเลือก 6 ตัว
5. พิมพ์ข้อความที่ถูกตัดคำออกแล้ว และเว้นช่องว่างเอาไว้ แล้วพิมพ์
 กลุ่มคำที่ให้เลือกว่าทางคานขวามือของข้อความ โดยอาจจะเรียงตามตัวอักษรก็ได้
6. ข้อความที่เลือกมาสร้างแบบทดสอบ อาจจะมาจากคนละเรื่องก็ได้
 ไม่จำเป็นจะต้องมาจากเรื่องเดียวกัน

¹ Ivan K. Propst, Jr. and Richard B. Baldauf, Jr., "Using
 Matching Cloze Test for Elementary E.S.L. Students," The Reading
 Teacher. 32(March, 1979): 685-686.

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบทดสอบโคลซ

ในปี ค.ศ. 1956 วิลสัน แอล เทย์เลอร์ (Wilson L. Taylor)¹ ได้นำแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบแบบเลือกตอบมาวัดความเข้าใจในการอ่านและเพื่อหาความเที่ยงตรงความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบโคลซ โดยใช้กับผู้ที่กำลังฝึกงานอยู่ฐานทัพอากาศแซมพ์สัน (Sampson Air Force Base) ในเมือง นิวยอร์ก จำนวน 152 คน ผลปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบโคลซ และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านแบบเลือกตอบมีค่าสูง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบโคลซมีความเที่ยงตรงและใช้วัดความเข้าใจในการอ่านได้ เช่นเดียวกับแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านแบบเลือกตอบ

ในปี ค.ศ. 1962 จอห์น อาร์. บอร์มูท (John R. Bormuth)² ได้ทำการวิจัยเพื่อทดสอบความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบโคลซ โดยสร้างแบบทดสอบความเข้าใจจากข้อความที่เลือกไว้ 9 ข้อความ ๆ ละ 31 ข้อ ซึ่งข้อความที่เลือกมานั้นมีเนื้อหาวิชาและระดับความยากต่างกัน และได้นำข้อความเดียวกันนี้มาสร้างแบบทดสอบโคลซ โดยตัดคำออกทุก ๆ คำที่ 5 แล้วนำแบบทดสอบทั้งหมดไปทดสอบกับนักเรียนเกรด 4, 5 และ 6 ระดับละ 50 คน แล้วนำแบบทดสอบโคลซมาหาคะแนนโดยการตรวจให้คะแนนเฉพาะคำตอบที่ตรงกับคำเดิมที่ถูกตัดออกไป ส่วนแบบทดสอบแบบเลือกตอบให้คะแนนเฉพาะข้อที่ตรงกับคำตอบที่ถูกต้อง พบว่า แบบทดสอบโคลซเป็นเครื่องมือที่วัดความสามารถทาง

¹ Wilson L. Taylor, "Recent Developments in the Use of Cloze Procedure," Journalism Quarterly 33 (Fall, 1956): 42-48.

² John R. Bormuth, "Cloze Tests as Measures of Readability and Comprehension Ability." Dissertation Abstracts International 23 (May, 1963) 4218-4219 A.

ความเข้าใจได้โดยตรง และสามารถใช้วัดความเข้าใจในการอ่านได้ เช่นเดียวกับแบบทดสอบแบบเลือกตอบ

ต่อมาในปี ค.ศ. 1965 เอฟ.พี. กรีน (F.P. Greene)¹ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการตัดคำประเภทต่าง ๆ และได้ให้ความเห็นว่า การตัดแปลงแบบทดสอบโคลซโดยการตัดชนิดของคำที่แตกต่างกันออกไป จะทำให้ค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้น แต่ในขณะเดียวกันต้องใช้เวลาในการสร้างแบบทดสอบมากขึ้น ซึ่งไม่ตรงกับจุดมุ่งหมายเดิมของการสร้างแบบทดสอบโคลซ

ในปี ค.ศ. 1969 ซิสเตอร์ แมรี แอน ฮาร์เตอร์ (Sister Mary Ann Harter)² ได้ทำการทดลองนำวิธีการโคลซมาวัดความเข้าใจ และวัดระดับความยากของข้อความภาษาอังกฤษ ทางคณิตศาสตร์ (mathematical English) โดยนำข้อความภาษาอังกฤษทางคณิตศาสตร์ 5 ตอน มาสร้างเป็นแบบทดสอบความเข้าใจ และแบบทดสอบโคลซแล้วนำไปทดสอบกับนักเรียนเกรด 7 ถึง เกรด 10 จำนวน 1,717 คน ผลปรากฏว่า แบบทดสอบโคลซใช้เป็นเครื่องมือทำนายความเข้าใจในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษคณิตศาสตร์ของนักเรียนเกรด 7 ถึง เกรด 10 ได้เป็นอย่างดี

---

¹ F.P. Greene, "Modification of the Cloze Procedure and Change in Reading Test Performance," Journal of Educational Measurement 2 (1965): 213-217.

² Sister Mary Ann Harter, "The Cloze Procedure as a Measure of the Reading Comprehensibility and Difficulty of Mathematical English," Dissertation Abstracts International, 30(May, 1970), 4320-A.

ต่อมาใน ค.ศ. 1970 เจมส์ รัช เกย์เยอร์ (James Rush Geyer)¹ ได้หาประสิทธิภาพของแบบทดสอบโคลซที่นำมาใช้เป็นเครื่องมือทำนายความสามารถของนักเรียนในด้านความเข้าใจเอกสารทางสังคมศึกษา โดยใช้เนื้อหาจากแบบเรียนประวัติศาสตร์ที่ใช้ในโรงเรียนมัธยมต้นมาสร้างเป็นแบบทดสอบโคลซ แล้วนำไปให้นักเรียนเกรด 8 จำนวน 200 คนทำ ต่อจากนั้นให้นักเรียนอ่านบทเรียนในหนังสือแบบเรียนซึ่งเป็นบทเรียนเดียวกับที่นำมาสร้างแบบทดสอบโคลซ แล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบเลือกตอบ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พร้อมทั้งนำข้อมูลจากคะแนนจากแบบทดสอบระดับสติปัญญา (I.Q. Test) คะแนนสอบวิชาสังคมศึกษาครั้งก่อนการทดลอง คะแนนจากแบบทดสอบการอ่านมาตรฐาน มาประกอบการศึกษาวิเคราะห์ด้วย ปรากฏว่าคะแนนจากแบบทดสอบโคลซทำนายความสามารถของนักเรียนในด้านความเข้าใจเอกสารทางสังคมศึกษาได้ใกล้เคียงกับคะแนนจากแบบทดสอบมาตรฐาน คะแนนจากแบบทดสอบระดับสติปัญญา และคะแนนสอบสังคมศึกษาก่อนการทดลอง นอกจากนี้ เขายังพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบโคลซกับแบบทดสอบเลือกตอบอยู่ในระดับสูงมาก

ใน ค.ศ. 1971 จอห์น ดับบลิว ออลเลอร์ และ คริสติน เอ คอนราด (John W. Oller and Christine A. Conrad)² ได้นำวิธีการโคลซมาใช้กับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพื่อจะศึกษาว่าคะแนนจากแบบทดสอบโคลซสามารถแยกแยะระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหรือไม่ โดยการสร้างแบบทดสอบโคลซความยาวประมาณ 350 คำ คัดคำออกทุกคำที่ 7 แล้วนำไปทดสอบกับนักศึกษา 2 กลุ่ม

¹ James Rush Geyer, "The Cloze Procedure as a Predictor of Comprehension in Secondary Social Studies Material," Dissertation Abstracts International, 31(November, 1970) ; 2002-A.

² John W. Oller and Christine A. Conrad, "The Cloze Technique and ESL Proficiency," Language Learning, 21(December, 1971); 183-193.

ของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย กลุ่มหนึ่งเป็นผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของตัวเอง อีกกลุ่มหนึ่งเป็นผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งกลุ่มหลังนี้แบ่งย่อยเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษขั้นต้น ขั้นกลาง และขั้นสูง โดยให้คะแนนสำหรับคำที่ตอบตรงกับคำเดิม พบว่า คะแนนจากแบบทดสอบโคลซไม่สามารถแยกแยะระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งที่เป็นภาษาของตัวเองและภาษาที่สอง

ต่อมา ในปี ค.ศ. 1975 ลินดา เซินเบค ฟาริส (Linda Schoenbeck Farris)¹ ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่าผลจากการทดสอบความเข้าใจในการอ่านด้วยแบบทดสอบแบบเลือกตอบ และแบบทดสอบโคลซแตกต่างกันหรือไม่ โดยเน้นเฉพาะเรื่องความสามารถในด้านความรู้ ความจำและการนำเอาความรู้ที่ได้รับมาสร้างความรู้ใหม่ เขาได้นำแบบทดสอบ 3 ชนิดมาจากมหาวิทยาลัยนอร์ท แคลิฟอร์เนีย (North California) ได้แก่ แบบทดสอบความเข้าใจ (Comprehension Tests) แบบทดสอบความรู้ (Cognition Tests) และแบบทดสอบความคิดและเอนกนัย (Divergent Production Tests) เขาได้นำเครื่องมือเหล่านี้ไปใช้กับนักเรียนเกรด 6 จากโรงเรียน Pearisontown Elementary School ในเมืองเคอร์โฮม ผลปรากฏว่าวิธีทดสอบความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบแบบเลือกตอบ และแบบทดสอบโคลซให้ผลแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบทดสอบแบบเลือกตอบกับแบบทดสอบโคลซที่วัดความเข้าใจในการอ่านในเรื่องความสามารถในด้านความรู้ ความจำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่การวัดความเข้าใจในการอ่านในเรื่องการนำเอาความรู้ที่ได้รับมาสร้างความรู้ใหม่นั้น ผลการวิจัยไม่ได้แสดงให้เห็นว่ามีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ ใน ค.ศ. 1979 ราฟาเอล เจฟเฟิน (Raphael Gefen)

---

¹ Linda Schoenbeck Farris, "A Comparison of Cloze and Multiple Choice Procedure for Measuring Reading Comprehension," Dissertation Abstracts International. 36 (November, 1975): 6627-A.

และคณะ¹ในกระทรวงศึกษาธิการประเทศอิสราเอลได้ทดลองนำแบบทดสอบโคลซมาใช้ เพื่อศึกษาว่า แบบทดสอบโคลซจะสามารถทำให้การสอบเข้าสถาบันการศึกษาต่าง ๆ มีชีวิตชีวาและมีความหมายเพียงใด เขาได้สร้างแบบทดสอบ 2 ฉบับ โดยสร้างขึ้นจากแบบเรียน 2 เล่ม ซึ่งมีความยากง่ายใกล้เคียงกัน โดยใช้แต่ละเล่มในการเตรียมแบบทดสอบแต่ละฉบับ แบบทดสอบฉบับแรกใช้วิธีเว้นคำโดยใช้อัตราตายตัว คือทุกคำที่ 7 ส่วนอีกฉบับหนึ่งจำนวนช่องว่างที่เว้นไว้เท่ากันกับฉบับแรก แต่ตัดคำเฉพาะคำที่เหมาะสมกับชั้นเรียนและความสามารถของนักเรียน เพื่อสร้างแบบทดสอบ แล้วได้นำไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรจากโรงเรียน 40 แห่ง 90 ชั้นเรียน ปรากฏว่า นักเรียนจาก 38 แห่ง ใน 48 แห่งนั้นพอใจแบบทดสอบฉบับหลังและทำคะแนนได้ดีกว่าฉบับแรก แต่ส่วนใหญ่ของนักเรียนเหล่านี้เห็นว่าแบบทดสอบฉบับแรกง่ายกว่า ยกเว้นบางคนที่กลัวว่าช่องว่างนั้นจะเป็นตัวลวง เลยทำให้คิดมากไม่แน่ใจ ได้มีบุคคลบางคนในคณะให้ความเห็นว่า ที่ผลออกมาเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะแบบทดสอบชุดนี้ทำที่หลัง และนักเรียนได้เกิดการเรียนรู้จากแบบทดสอบชุดที่สอบก่อนก็ได้

ในปี 1980 ราชายู ฮิดายัต (Rahayu Hidayat)² ได้ทดลองใช้แบบทดสอบโคลซในการทดสอบภาษาฝรั่งเศส เพื่อศึกษาว่าจะใช้ทดสอบความสามารถในการสื่อสารได้ก็เพียงใด และจะใช้ได้ในการทดสอบความเข้าใจและความสามารถในการอ่านเท่านั้น หรือว่ารวมทั้งความเข้าใจในการเขียนตลอดจนความเข้าใจในการพูดด้วย ผลปรากฏว่า ในการทดสอบสมรรถภาพรวมในการใช้ภาษา หรือความสามารถในการ

¹ Raphael Gefen, "An Experiment with Cloze Testing," "English Language Testing Journal 33(January, 1979): 122-132.

² Rahayu Hidayat, "Cloze Test as a Measure of Communicative Competence," paper presented at the Regional Seminar on Evaluation and Measurement of Language Competence and Performance, SEAMEO Regional Language Centre, Singapore, 21-25 April 1980.

สื่อสาร ชนิดของแบบทดสอบรวม (Integrative Tests) ที่จะใช้มันไม่สำคัญ ตัวอย่างเช่น การทดสอบโดยใช้การเขียนตามคำบอก (Dictation) ก็ไม่สามารถจะแยกการทดสอบทักษะในการรับหรือเข้าใจ (Receptive Skill) ออกจากการแสดงออก (Productive Skill) หรือแยกภาษาพูด (Oral Language) ออกจากภาษาเขียน (Written Language) ได้

สำหรับประเทศไทยมีผู้นำวิธีการโคลซมาใช้ในการวิจัยต่าง ๆ ไว้ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2515 จันทอร์ บูรณบรรพต¹ ได้ทดลองใช้แบบทดสอบโคลซ เพื่อวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ถึงประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 293 คน ปรากฏว่า วิธีการโคลซสามารถใช้เป็นเครื่องมือสำหรับวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทยและสามารถออกความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่มนักเรียนไทย ชั้นประถมศึกษาได้ นอกจากนี้ยังพบ ความแตกต่างระหว่างเพศ ฐานะทางสังคม และทำเลที่ตั้งของโรงเรียนมีผลต่อคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบโคลซอย่างมีนัยสำคัญ

ในปีเดียวกัน ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์² ได้ใช้แบบทดสอบโคลซวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนระดับประถมศึกษา ปรากฏว่าแบบทดสอบโคลซสามารถวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

¹ Jantorn Buranabanpote Ruffner, "Use of The Cloze Procedure with School Children: An Exploratory Study of Readability and Individual Differences in Reading." Dissertation Abstracts International. 33 (December, 1972); 2774-A.

² ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์ "การศึกษาเปรียบเทียบเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านกับการรับรู้ทางสายตาและแบบการคิดให้เหตุผลตามหลักอนุรักษ์ของเพียเจ ในระดับ ป.1 - ป.5" (ปริญาวิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2515).

ใน พ.ศ. 2516 นิรมล สถิตย์ทอง¹ ได้นำแบบทดสอบโคลชมาเปรียบเทียบกับแบบทดสอบแบบเลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับชั้น ม.ศ. 5 พบว่า แบบทดสอบโคลชสามารถใช้วัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นเดียวกับการวัดด้วยแบบทดสอบแบบเลือกตอบและไม่มี ความแตกต่างระหว่างเพศในการทำแบบทดสอบทั้งสองชนิด

ในปีเดียวกัน พินพรรณ สมหอม² ได้วิจัยการใช้แบบทดสอบโคลชวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยนำผลมาเปรียบเทียบกับผลจากแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านแบบเลือกตอบ พบว่า แบบทดสอบทั้ง 2 ชนิดมีความสัมพันธ์กัน และแบบทดสอบโคลชสามารถวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ใน พ.ศ. 2518 จุรีย์ แสงแก้ว³ ก็ได้ทดลองใช้แบบฝึกหัดโคลชเพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาวิทยาลัยครูปีที่สอง ผลปรากฏว่า แบบฝึกหัดโคลชสามารถเพิ่มคะแนนความเข้าใจในการอ่านได้

ในปีเดียวกัน ก็ได้มีผู้นำวิธีการโคลชมาใช้อีก 4 คน ได้แก่

---

¹นิรมล สถิตย์ทอง, "การเปรียบเทียบแบบทดสอบโคลชและแบบทดสอบเลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516)

²พินพรรณ สมหอม, "การใช้ วิธีการโคลช วัดความเข้าใจในการอ่าน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518)

³จุรีย์ แสงแก้ว, "การใช้แบบฝึกหัดชนิดโคลชเพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่านสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยครูปีที่สอง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518)

คาราวดี นิตยศรี¹ ได้ศึกษาวิจัยการตัดคำต่างกัน 5 ตำแหน่งของแบบทดสอบโคลซ คือ ตัดทุกคำที่ 5, 6, 7, 8 และ 9 ที่มีผลต่อคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 วิทยาลัยครูนครปฐม จำนวน 92 คน ผลปรากฏว่า นักศึกษาสามารถทำคะแนนแบบทดสอบโคลซที่ตัดทุกคำที่ 8 ได้สูงสุด และแบบทดสอบโคลซที่ตัดทุกคำที่ 5, 6 และ 8 สามารถจำแนกความสามารถความเข้าใจในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษ ได้แก่ แบบทดสอบโคลซที่ตัดทุกคำที่ 9 ไม่สามารถจำแนกความสามารถดังกล่าวได้

ภาวนา จันทวรรณ² ได้ทำการเปรียบเทียบแบบทดสอบโคลซแบบเจาะจงทัศนคติของคำในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย 4 ฉบับ ผลปรากฏว่า ข้อสอบทั้ง 4 ฉบับไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

เตือนใจ วัฒนา³ ได้วิจัยเปรียบเทียบแบบทดสอบแบบเลือกตอบกับแบบทดสอบโคลซที่ละคำต่างกันในการวัดความเข้าใจ ในการฟังภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 วิทยาลัยพิตรพิมุข จำนวน 140 คน ผลปรากฏว่า ผู้ที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบเลือกตอบสูงหรือต่ำกว่าส่วนเฉลี่ย ก็ได้คะแนนจากแบบทดสอบโคลซสูงหรือ

---

¹คาราวดี นิตยศรี, "ผลของการละคำของแบบทดสอบโคลซหาทัศนคติต่อคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาคศึกษามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518)

²ภาวนา จันทวรรณ, "การใช้วิธีการโคลซแบบเจาะจงทัศนคติของคำในการเปรียบเทียบการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาคศึกษามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518)

³เตือนใจ วัฒนา, "การเปรียบเทียบแบบสอบชนิดเลือกตอบกับแบบสอบชนิดโคลซที่ละคำต่างกันในการวัดความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาคศึกษามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518)

ต่ำกว่าส่วนเฉลี่ยเช่นเดียวกัน และการละคำในแบบทดสอบโคลซในที่แตกต่างกันก็มีผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

วิลาสลักณ์ ชวัลลดี¹ ได้ใช้วิธีการโคลซมาเปรียบเทียบสาระ (Information) ในตัวอักษรภาษาอังกฤษระหว่างตำแหน่งต่างกันในคำ พบว่า อักษร ณ ตำแหน่งที่ให้สาระมากที่สุด คือ พยัญชนะต้นและตัวสะกด ถ้าขาดหายไปจะทำให้ผู้สอบเติมได้ถูกต้องน้อย และช้ากว่าเมื่อเทียบกับตัวสระ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ให้สาระน้อยที่สุด ซึ่งเมื่อขาดหายไปก็สามารถเติมให้ถูกต้องได้มากกว่าและเร็วกว่าด้วย นอกจากนี้ การมีประโยชน์ไม่ช่วยให้ผู้สอบเติมสาระได้เร็วขึ้นกว่าไม่มีประโยชน์

ใน พ.ศ. 2522 สมปรารธนา ลายกนก² ได้ศึกษาเปรียบเทียบแบบทดสอบโคลซกับแบบทดสอบเลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 112 คน พบว่าคะแนนของแบบทดสอบทั้ง 2 ชนิด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และระดับชั้นความสามารถในด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของประชากรส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง

---

¹วิลาสลักณ์ ชวัลลดี, "การใช้ "วิธีการโคลซ" เพื่อเปรียบเทียบ "สาระ" ในตัวอักษรภาษาอังกฤษระหว่างตำแหน่งต่างกันในคำ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตภาควิชา จิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518)

²สมปรารธนา ลายกนก, "การเปรียบเทียบแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบแบบเลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์" (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522)

ต่อมา พ.ศ. 2524 พรพรรณ ศิริจรูญวงศ์¹ ได้นำการวิจัยเปรียบเทียบแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบแบบเลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตการศึกษา 11 โดยทดสอบกับนักเรียนจำนวน 240 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนนของแบบทดสอบทั้ง 2 ชนิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบทั้ง 2 ชนิด เท่ากับ .82 อาจสรุปได้ว่าแบบทดสอบโคลซไม่สามารถใช้แทนแบบทดสอบแบบเลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ แต่แบบทดสอบทั้งสองชนิดมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

งานวิจัยเกี่ยวกับแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซ

สำหรับแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซ เป็นแบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบโคลซ และเพิ่งจะเริ่มเข้ามามีบทบาทในปี 1976 จึงยังมีผู้นำแบบทดสอบชนิดนี้มาทดลองใช้น้อย งานวิจัยที่สำคัญ ๆ เกี่ยวกับแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซมีดังนี้

เคนเนท จี ไอท์เคน (Kenneth G. Aitken)² ได้อ้างถึงงานวิจัยของจอนส์ (Jonz) ในปี ค.ศ. 1976 วาจองส์ (Jonz) ได้เสนอแนะวิธีการเลือกตัวดวงสำหรับแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชนิดเลือกตอบสำหรับวัดสมรรถนะทางการใช้ภาษา เขาได้สร้างแบบทดสอบโคลซและนำไปใช้กับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในโรงเรียนมัธยมศึกษาในอเมริกา จำนวน 125 คน เขาได้นำคำตอบของนักเรียนมาหาความถี่ คำตอบที่ยอมรับว่าถูกต้องที่มีจำนวนมากที่สุดจะถูกนำมาเป็นคำตอบที่ถูกต้อง และคำตอบที่ผิดที่นักเรียนตอบมากที่สุด 3 คำตอบ จะถูกนำมาเป็นตัวเลือกสำหรับแบบทดสอบ

¹พรพรรณ ศิริจรูญวงศ์, "การเปรียบเทียบแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบแบบเลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตการศึกษา" (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524)

²Kenneth G. Aitken, "Constructing a Multiple-Choice Cloze Test of E.S.L.," RELC Journal, 4(December, 1978), p. 107.

โมติฟายด์โคลซชนิดเลือกตอบ นอกจากนี้ เขาได้ลดจำนวนข้อลงโดยการทำการวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อ (Item Analysis) ข้อที่เขาเก็บเอาไว้จะมีค่าความยากง่าย (Item Facility Index) อยู่ระหว่าง 30 ถึง 70 และค่าอำนาจจำแนกมากกว่า .55 และเมื่อเขานำแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชนิดเลือกตอบไปใช้กับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในวิชาภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยของอเมริกา จำนวน 33 คน ผลปรากฏว่า มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .76 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับคะแนนการสอบแบ่งชั้นเรียน (Class Placement Score) และคะแนนสอบเรียงความ (Composition Score) เท่ากับ .71 และ .80

ต่อมา ปี ค.ศ. 1977 เคนเนท จี.ไอท์เคน (Kenneth G. Aitken)¹ ได้ทดลองใช้แบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชนิดเลือกตอบสำหรับวัดความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชาวซาคูอิอาระเบีย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจำนวน 80 คน แบบทดสอบมีทั้งหมด 35 ข้อ ซึ่งใช้คำที่นักเรียนใช้ผิบบ่อย ๆ เป็นตัวลวง พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบเท่ากับ .49 และมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .83 ซึ่งแสดงว่าไม่ควรใช้คำที่นักเรียนใช้ผิบบ่อย ๆ เป็นตัวลวงสำหรับแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชนิดเลือกตอบ

ค.ศ. 1978 - 1979 อีแวน เค พรอปส์ จูเนียร์ (Ivan K. Propst, Jr.) และ ริชาร์ด บี. บาลดอป จูเนียร์ (Richard B. Baldauf, Jr.)² ได้ทดลองใช้แบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชนิดจับคู่ สำหรับวัดผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านกับนักเรียนในหมู่เกาะนอร์เทิร์นมาเรียนา (The Northern Mariana Islands) โดยใช้แบบ

¹ Kenneth G. Aiken, "Constructing a Multiple-Choice Cloze Test of E.S.L.," REAC Journal, 9 (December, 1978): 106.

² Ivan K. Propst, Jr. and Richard B. Baldauf, Jr., "Use Matching Cloze Tests for Elementary ESL Students, The Reading Teacher, 32 (March, 1979): 685-689.

ทดสอบโมติฟายคัลโคลซชนิดจับคู่ 3 ฉบับ กับนักเรียน 3 ระดับ คือ ระดับ 3,4 และ 5 กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนจากโรงเรียนบนเกาะไซปัน (Saipan) 7 โรงเรียน จากโรงเรียนบนเกาะไต้หวัน 1 โรงเรียน และจากโรงเรียนบนเกาะโรคา อีก 1 โรงเรียน นักเรียนเหล่านี้เรียนภาษา Chamorro และ Carolinian กับครูท้องถิ่น และเรียนพูดภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับ 1 และเรียนอ่านภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับ 2 เขาได้ใช้แบบทดสอบโมติฟายคัลโคลซทั้ง 3 ฉบับ เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน (pretests) และแบบทดสอบหลังเรียน (posttests) หลังจาก 1 สัปดาห์ต่อมา เขาได้ใช้แบบทดสอบการอ่านเกตส์-แมคจินีไท (The Gates-MacGinitie Reading Tests, 1964) ชุดที่ 2 กับนักเรียนระดับ 3 และ ชุดที่ 1 กับนักเรียนระดับ 4 และ 5 กลุ่มเดิม เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน ผลปรากฏว่า คะแนนของแบบทดสอบหลังเรียนสำหรับแบบทดสอบโมติฟายคัลโคลซชนิดจับคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ .71 ถึง .83 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบจากแบบทดสอบโมติฟายคัลโคลซชนิดจับคู่แล้ว แบบทดสอบเกตส์-แมคจินีไท ปรากฏว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในเรื่องความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น เมื่อทำแบบทดสอบโมติฟายคัลโคลซชนิดจับคู่

สำหรับในประเทศไทย ยังมีผู้นำแบบทดสอบโมติฟายคัลโคลซมาใช้ค่อนข้างน้อยมาก ผู้ที่นำแบบทดสอบโมติฟายคัลโคลซมาใช้ได้แก่ กัลยา กาญจนภรณ์¹ ได้ทำการวิจัยในปี พ.ศ. 2517 โดยทำการเปรียบเทียบวิธีโคลซแบบเติมคำและแบบเลือกตอบ ในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนไทย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชายหญิง ในชั้นประถมปีที่ 5,6 และ 7 ของโรงเรียนวัดพระปฐมเจดีย์ นครปฐม จำนวน 180 คน และนักศึกษาปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม จำนวน 60 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า การวัดความเข้าใจในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยโดยใช้แบบทดสอบ

¹กัลยา กาญจนภรณ์, "การเปรียบเทียบวิธีโคลซแบบเติมคำและแบบเลือกตอบ ในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517)

ทั้ง 2 ฉบับ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่าง สามารถทำคะแนนจากแบบทดสอบโคลซแบบเลือกตอบได้ดีกว่าแบบทดสอบโคลซแบบเติมคำ นอกจากนี้ ยังพบว่า แบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับ สามารถจำแนกความเข้าใจการอ่านเอาเรื่อง ภาษาไทยของนักเรียนตามลำดับชั้นเรียนได้

ส่วนแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชนิดจับคู่ ยังไม่มีผู้ใดนำมาทดลองใช้เลย ผู้วิจัย จึงเห็นว่าควรที่จะได้มีการวิจัยเปรียบเทียบผลของการใช้แบบทดสอบโมติฟายด์โคลซ ชนิดสี่ตัวเลือกรับจับคู่ เพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน ว่าแตกต่างกัน หรือไม่ ถ้าวผลไม่แตกต่างกัน เราก็สามารถนำแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซทั้งสองชนิด มาใช้แทนกันได้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย